

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupen JUDr. Zdeňkem Horáčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Kaizlovy sady 434/13, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 9. 2023, č. j. 8 A 110/2021-60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Průběh dosavadního řízení

[1] Kasační stížností se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2021, č. j. MZP/2021/510/1217. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, Oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen ČIŽP) ze dne 26. 4. 2021, č. j. ČIŽP/42/2021/1446, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), v relevantním znění (dále jen „vodní zákon“), kterého se dopustil tím, že dne 6. 1. 2021 nakládal s povrchovými

vodami při využívání jejich energetického potenciálu na malé vodní elektrárně Zátaví II na řece Otavě (dále jen „MVE Zátaví II“) v rozporu s povolením k nakládání s vodami, jímž je rozhodnutí Městského úřadu v Písku ze dne 30. 10. 2006, č. j. MUPI/2006/21373/Vod/H (dále jen „povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006“), neboť nedodržel v něm stanovený minimální zůstatkový průtok pod odběrným objektem v řece Otavě, čímž porušil § 8 odst. 2 vodního zákona. Za tento přestupek uložila ČIŽP žalobci podle § 125c odst. 5 písm. c) vodního zákona pokutu ve výši 40 000 Kč.

[2] Městský soud neshledal důvodnou žalobní argumentaci, podle níž byl minimální zůstatkový průtok v povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 stanoven pro podjezí Zátavského jezu, nikoliv pro jeho nadjezí, kde byl měřen. Městský soud poukázal na to, že voda odebíraná z hlavního toku řeky Otavy se přímo pod Zátavským jezem vrací odpadním kanálem MVE Zátaví II zpět do hlavního toku řeky, je tedy zřejmé, že zůstatkový průtok je zapotřebí měřit v nadjezí. K související námitce, podle níž žalobcovo jednání nenaplněovalo materiální znak přestupku, městský soud uvedl, že se v posuzovaném případě jedná o ohrožovací delikt, jehož společenská škodlivost spočívá již ve vyvolání nebezpečí vzniku závadného stavu. Dodal, že pokud žalobce v řízení o povolení k nakládání s vodami akceptoval v něm stanovené podmínky, pak je následně povinen je respektovat. V přestupkovém řízení není prostor pro přezkum odůvodněnosti podmínek stanovených v povolení k nakládání s vodami.

[3] Městský soud žalobci přisvědčil v tom, že pokud byl minimální zůstatkový průtok v povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 stanoven jako „*Q₃₅₅ denní průtok, respektive min. přepadový paprsek přes korunu Zátavského jezu v ř. km 34,835 ve výši 5 cm*“, pak postačí, když vyhoví alespoň jednomu z uvedených parametrů. Dle městského soudu tomu tak ovšem není proto, že jde o dvě alternativně stanovené podmínky, nýbrž proto, že se ve skutečnosti mělo jednat o tutéž hodnotu minimálního zůstatkového průtoku vyjádřenou dvěma způsoby. V tomto duchu k věci přistoupily také správní orgány. Podnětem k provedení kontroly bylo to, že voda nepřetékala přes levé křídlo jezu, při kontrole pak bylo ověřen zůstatkový průtok, který činil maximálně 2,2992 m³/s namísto stanovených 4,4 m³/s. Městský soud připustil, že ze spisové dokumentace není zřejmé, zda jsou uvedené dva parametry skutečně shodné, a přisvědčil žalovanému v tom, že pokud by se ukázalo, že žalobce sice nedodržuje Q₃₅₅ denní průtok (tj. 4,4 m³/s), ale přitom dodržuje alespoň v průměru výši přepadového paprsku na obou křídlech Zátavského jezu, potom by neměl být uznán vinným z přestupku. Žalobce však nedodržel ani jeden z uvedených parametrů.

[4] Městský soud nepřisvědčil ani žalobní argumentaci, podle níž žalobce dodržuje stanovený minimální přepadový paprsek, neboť ten odpovídá kótě nadmořské výšky 366,9 m n. m. (Bpv), na kterou má MVE Zátaví II nastavené čidlo, které má zajistit dodržování minimálního zůstatkového průtoku. Městský soud poukázal na to, že povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 uvedenou kótu nadmořské výšky neobsahuje a žalobce ji odvodil z jiných povolení a dokumentů vztahujících se k MVE Zátaví I. Dodržení dané kóty tedy nemá na posouzení věci vliv, neboť žalobce byl povinen dodržovat podmínky stanovené v povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006. Skutečnost, že v tomto povolení nebyla stanovena kóta nadmořské výšky odpovídající stanovenému minimálnímu zůstatkovému průtoku, dle městského soudu není vadou daného povolení.

pokračování

Současně městský soud odmítl žalobcův názor, že postačovalo, pokud přepadový paprsek 5 cm dodržel alespoň na pravém křídle Zátavského jezu. Daný parametr se vztahuje k celé koruně jezu bez ohledu na nadmořskou výšku jeho jednotlivých křídel.

[5] Městský soud dále konstatoval, že tvrzená dobrá víra, kterou žalobce z jím namítaných skutečností dovozoval, nemá na jeho odpovědnost za projednávaný přestupek vliv, neboť v posuzovaném případě se jedná o objektivní odpovědnost. Současně nejde o liberační důvod. Dodal, že ač zde jsou okolnosti, které by mohly zakládat žalobcovu dobrou víru, jiné skutečnosti tento závěr vylučují. Konkrétně soud poukázal na to, že již při vizuální kontrole bylo zjevné, že přes levé křídlo Zátavského jezu není při standardním průtoku převáděna voda. Žalobce si nemohl myslet, že takový stav odpovídá požadavkům povolení k nakládání s vodami.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani žalobní argumentaci, podle níž bylo důvodem, proč voda nebyla převáděna i přes levé křídlo Zátavského jezu, to, že byla nedůvodně otevřena dříve zahrazená vorová propust, která vodu strhávala. Městský soud ve shodě se správními orgány připustil, že je nedostatkem povolení k nakládání s vodami, pokud při stanovení minimálního zůstatkového průtoku neřeší otázku otevření či zavření vorové propusti. To, že byla při kontrole vorová propust otevřená, však nic nemění na skutečnosti, že v nadjezí byl naměřen nedostatečný průtok vody. Městský soud dodal, že pokud by bylo pravdivé žalobcovo tvrzení, že minimální zůstatkový průtok je kontrolován pomocí čidla, které je v MVE Zátaví II nastaveno na výškovou kótu 366,9 m n. m., pak by byl minimální přepadový paprsek dodržen na obou křídlech jezu bez ohledu na to, zda je vorová propust otevřená, či nikoliv. Pokud by totiž otevření vorové propusti mělo způsobit pokles vodní hladiny v nadjezí (jezové zdrži), pak by uvedené čidlo muselo zareagovat snížením odběru vody pro MVE Zátaví II tak, aby výška hladiny v nadjezí opět stoupla na uvedenou kótu. Při kontrole dne 6. 1. 2021 však voda přes korunu levého křídla jezu nepřetéкала, je tedy zřejmé, že nedodržení minimálního přepadového paprsku nebylo následkem otevření vorové propusti, ale zřejmě dlouhodobějšího nastavení MVE Zátaví II.

[7] Městský soud neuznal ani žalobní námitku týkající se nedostatečného zohlednění polehčujících okolností při stanovení výše uložené pokuty.

II.

Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. V ní popsal, že Zátavský jez měl v době vydání povolení k nakládání s vodami pro MVE Zátaví I a MVE Zátaví II stanovenou nadmořskou výšku obou přelivných hran na kótě 366,85 m n. m. Tuto skutečnost stěžovatel dovozuje z rozhodnutí Okresního národního výboru v Písku, odboru vodního hospodářství a pro věci zemědělství a lesnictví, ze dne 20. 10. 1970, č. j. Vod/4596/70-P, a ze dne 24. 10. 1972, č. j. Vod/4661/72-P, vydaných v souvislosti s opravou Zátavského jezu, a z rozhodnutí Okresního úřadu Písek, referátu životního prostředí, ze dne 7. 11. 1995, č. j. Vod/3834/95-H, jímž bylo uděleno povolení k akumulaci a vzdouvání povrchových vod jezovým tělesem Zátavského jezu. Dále stěžovatel uvedl, že v územním rozhodnutí Městského úřadu Písek, odboru výstavby, ze dne 14. 6. 2004, č. j. Výst/1856/0/2004/ČŽ.URUS-Rozh., je provozní hladina MVE Zátaví II stanovena na

výškovou kótu 366,9 m n. m. Tato nadmořská výška provozní hladiny MVE Zátaví II byla stanovena právě s ohledem na potřebný přelivný paprsek při zohlednění nadmořské výšky obou ramen jezu 366,85 m n. m. a rovněž s ohledem na předcházející povolení k nakládání s vodami vydaná pro MVE Zátaví I, v nichž je minimální zůstatkový průtok definován dvěma vzájemně se podmiňujícími parametry, a to průtokem Q_{355D} , který je dosažen při výšce paprsku přelivu 5 cm přes hranu jezového tělesa Zátavského jezu. V povolení k nakládání s vodami pro MVE Zátaví II dle stěžovatele vodoprávní úřad potvrdil původní hodnotu minimálního zůstatkového průtoku stanovenou v rozhodnutích z let 1992 a 1994 a schválil navrženou výšku provozní hladiny 366,9 m n. m. jako Q_{355} denní průtok, tj. paprsek přelivu 5 cm přes Zátavský jez. Tím byl stanoven základní princip provozování MVE Zátaví II, která byla pro tento typ hladinového řízení povolena a zkolaudována. Stěžovatel tedy při provozování MVE Zátaví II udržuje výšku provozní hladiny trvale na hodnotě 366,9 m n. m., čímž dodržuje minimální zůstatkovou hladinu stanovenou v povolení k nakládání s vodami.

[9] Ze spisové dokumentace je podle stěžovatele zjevné, že došlo ke změně výškových parametrů Zátavského jezu, které nyní neodpovídají jeho schválenému stavu. Došlo tedy ke změně podmínek, za nichž byl stěžovateli povolen provoz MVE Zátaví II, a rovněž k „*porušení rovnováhy mezi hodnotou Q_{355} a její nadmořskou výškou 366,9 m n. m.*“. Stěžovatel tím byl bez vlastního zavinění uvržen do situace, kdy dodržuje stanovenou výšku provozní hladiny, ale s ní spojený průtok je bez jeho přičinění jiný, než by měl být za okolností, z nichž vycházela rozhodnutí vztahující se k MVE Zátaví II. Za tuto změnu podmínek nemůže být stěžovatel odpovědný, neboť není vlastníkem ani provozovatelem jezu. Současně stěžovatel vytýká správním orgánům, že změnily náhled na věc, a jimi zastávaný výklad považuje za svévolný. Dodal, že mu při povolování MVE Zátaví II nebyla stanovena žádná podmínka, z níž by plynula povinnost přizpůsobovat provoz elektrárny změnám na Zátavském jezu. Není na stěžovateli, aby z důvodů, které nevyvolal, měnil své povolení k nakládání s vodami nebo inicioval řízení o změně povolení k nakládání s vodami na Zátavském jezu, což nad rámec svých povinností učinil. Vlastník jezu (pro stát ho spravuje Povodí Vltavy, s. p.) je povinen ho udržovat ve schváleném stavu (tj. s oběma rameny v nadmořské výšce 366,85 m n. m.).

[10] Stěžovatel tedy městskému soudu vytýká, že ignoroval výše popsanou propojenost rozhodnutí týkajících se stanovení a dodržování minimálního zůstatkového průtoku. Dále stěžovatel namítá, že ačkoliv městský soud v bodech 38 a 44 napadeného rozsudku připustil „*nejasnosti ve věci*“, odmítl aplikovat zásadu *in dubio pro reo*.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku a své rozhodnutí. K tvrzením týkajícím se neodpovědnosti stěžovatele za změnu parametrů Zátavského jezu žalovaný zejména uvedl, že odpovědnost stěžovatele za dodržování minimálního zůstatkového průtoku je objektivní, a dodal, že je s podivem, pokud stěžovateli coby dlouholetému provozovateli MVE nepřipadalo zvláštní, že při provozu elektrárny byla voda převáděna pouze přes jedno rameno jezu, a neověřil si, zda dodržuje minimální zůstatkový průtok.

pokračování

III.

Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[13] Poté soud přistoupil k přezkoumání napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[14] Předmětem posuzované věci je odpovědnost stěžovatele za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona spočívající v nakládání s vodami v rozporu s povolením k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006, konkrétně v nedodržení tam stanoveného minimálního zůstatkového průtoku. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá zejména to, že městský soud ignoroval návaznost povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 na další rozhodnutí. Na základě této návaznosti stěžovatel dovozuje, že stanovený minimální zůstatkový průtok dodržuje již tím, že hladinovým čidlem instalovaným na MVE Zátaví II udržuje provozní hladinu elektrárny trvale na nadmořské výšce 366,9 m n. m.

[15] Tuto námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[16] Podle § 125c odst. 1 písm. a) vodního zákona se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako oprávněný dopustí přestupku tím, že nakládá s povrchovými nebo podzemními vodami podle § 8 v rozporu s povolením k nakládání s vodami.

[17] Dle § 8 odst. 2 vodního zákona povolení k nakládání s vodami se vydává fyzickým nebo právnickým osobám k jejich žádosti. Fyzická nebo právnická osoba, která má platné povolení k nakládání s vodami podle odstavce 1 nebo podle předchozích předpisů (dále jen „oprávněný“), je oprávněna nakládat s vodami v rozsahu a k účelu po dobu uvedenou v platném povolení.

[18] Podle § 36 odst. 1 a 2 vodního zákona, ve znění účinném k 30. 10. 2006, kdy bylo vydáno dané povolení k nakládání s vodami, je minimálním zůstatkovým průtokem průtok povrchových vod, který ještě umožňuje obecné nakládání s povrchovými vodami a ekologické funkce vodního toku. Minimální zůstatkový průtok stanoví vodoprávní úřad při udělení povolení k nakládání s vodami, které může mít za následek snížení průtoku vodního toku. Vodoprávní úřad přitom vychází z plánů oblastí povodí, z metodického pokynu vydaného Ministerstvem životního prostředí a přihlédne ke zjištěnému stavu povrchových a podzemních vod, zejména k výsledkům vodní bilance v daném povodí.

[19] Ve správním spise je založeno povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 a další listiny, na které toto povolení v souvislosti se stanovením minimálního zůstatkového průtoku přímo či nepřímo odkazuje. Soud tedy shrnuje podstatný obsah těchto listin.

[20] V povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 je stanovení minimálního zůstatkového průtoku formulováno následovně: „*Současně vodoprávní úřad stanoví podle ustanovení § 36 odst. 2 vodního zákona minimální zůstatkový průtok pod odběrným objektem ve vodním toku – řece Otavě, v původní výši, a to jako Q_{355} denní průtok, respektive min. přepadový paprsek přes korunu Zátavského jezu v ř. km 34,835 ve výši 5 cm*“. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je pak uvedeno následující: „*Současně s povolením k nakládání s vodami stanovil vodoprávní úřad i minimální zůstatkový průtok pod odběrným objektem, a to v původní výši. Stanovení minimálního průtoku muselo být v rozhodnutí uvedeno nově, jelikož původní povolení čj.: Vod/1898/91-340/92-P ze dne 20. 2. 1992 ve znění čj.: Vod/3795/94-Sv ze dne 19. 12. 1994, ve kterém byl stanoven, zaniklo.*“

[21] V povolení k nakládání s vodami ze dne 2. 12. 2004, č. j. ŽP-Vod/2231/R/2004-H, které bylo nahrazeno povolením ze dne 30. 10. 2006, bylo stanovení minimálního zůstatkového průtoku formulováno následovně: „*Zůstatkový minimální průtok pod odběrem resp. přes jezové těleso, nebude novým nakládáním s vodami měněn, zůstává v platnosti stanovený zůstatkový průtok v rozhodnutí OkÚ Písek, referátu ŽP čj. Vod/1898/91-340/92-P ze dne 20. 2. 1992 ve znění čj.: Vod/3795/94-Sv. ze dne 19. 12. 1994, který byl určen jako Q_{355} D tj. paprsek přelivu 5 cm přes hranu jezového tělesa.*“

[22] V povolení k nakládání s vodami ze dne 20. 2. 1992, č. j. Vod/1898/91-340/92-P, bylo stanovení minimálního zůstatkového průtoku formulováno následovně: „*Bude zachován sanační průtok v řečišti Otavy pod odbočením náhonu to Q_{355} respektive paprsek přelivu na jezovém tělese nebude nižší 5 cm, jak je stanoveno správcem toku dne 13. 2. 1991 čj. 222.2/307-9/.*“

[23] Ve stanovisku Povodí Vltavy ze dne 13. 2. 1991, č. j. 222.2/307-91, na které zjevně odkazuje citované povolení k nakládání s vodami ze dne 20. 2. 1992, je uvedeno následující: „*S energetickým využitím dané lokality souhlasíme. Předpokladem je zachování sanačního průtoku v řečišti Otavy pod odbočením náhonu. Hodnotu stanoví vodohospodářský orgán s přihlédnutím k ostatním vodohospodářským zájmům, předběžně navrhuje zachovat průtok Q_{355} , respektive paprsek přelivu na jezovém tělese tl. 5 cm.*“

[24] Z údajů poskytnutých Českým hydrometeorologickým ústavem dne 22. 11. 2004 plyne, že hodnota průtoku Q_{355} činila v daném úseku řeky Otavy $4,40 \text{ m}^3/\text{s}$.

[25] Z výše uvedeného je patrné, že podstatou omezení rozsahu povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 stanovením minimálního zůstatkového průtoku je to, že stěžovatel je k nakládání vodou (způsobem popsáním v daném rozhodnutí) oprávněn pouze tehdy, pokud v hlavním korytě řeky Otavy zůstane zachován stanovený průtok. Minimální zůstatkový průtok je v uvedeném povolení stanoven dvojím způsobem, jednak hodnotou průtoku Q_{355} a jednak výškou přepadového paprsku na koruně Zátavského jezu. Dle odůvodnění daného povolení se má jednat o tutéž hodnotu zůstatkového průtoku, jaká byla stanovena v povolení k nakládání s vodami ze dne 2. 12. 2004 a v jemu předcházejícím povolení ze dne 20. 2. 1992, ve znění rozhodnutí ze dne 19. 12. 1994, č. j. Vod/3795/94-Sv. Všechna tato rozhodnutí při stanovení minimálního zůstatkového průtoku používají dva stejné parametry, a to hodnotu průtoku Q_{355} a výšku přepadového paprsku na koruně Zátavského jezu. Jiné parametry zde zmíněny nejsou. Nutno dodat, že rozhodnutí ze dne

pokračování

19. 12. 1994, č. j. Vod/3795/94-Sv, není součástí spisové dokumentace, z obsahu spisu ani z tvrzení stěžovatele však nevyplývá, že by snad mělo v souvislosti se stanovením minimálního zůstatkového průtoku zmiňovat jiné parametry, než ostatní výše citovaná povolení k nakládání s vodami (stěžovatel naopak sám zmiňuje, že byl minimální zůstatkový průtok stanoven ve všech zmiňovaných rozhodnutích stejně).

[26] Nejvyšší správní soud tedy dospěl shodně s městským soudem k závěru, že minimální zůstatkový průtok, k jehož dodržování je stěžovatel zavázán na základě povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006, je jedna hodnota, která je v daném rozhodnutí vyjádřena dvojím způsobem (hodnotou průtoku Q_{355} a výškou přepadového paprsku na koruně Zátavského jezu). Je však možné, že se v praxi nejedná přesně o tutéž hodnotu průtoku. Při výšce přepadového paprsku na koruně Zátavského jezu 5 cm nemusí být denní průtok v nadjezí vždy právě $4,4 \text{ m}^3/\text{s}$. Parametr výšky přepadového paprsku je ovšem hodnota, kterou lze na rozdíl od denního průtoku v řece poměrně snadno měřit a sledovat na denní bázi (s použitím moderních technologií jistě dokonce nepřetržitě a v podstatě v reálném čase), a jedná se tedy o vhodné indikativní kritérium pro posouzení zachování minimálního zůstatkového průtoku především ze strany stěžovatele, který je schopen jednoduše ověřit, zda je tento požadavek splněn. Při stanovení minimálního zůstatkového průtoku tedy byla využita tato dvě kritéria, která ovšem slouží k posouzení splnění téže podmínky. Lze přitom souhlasit s městským soudem v tom, že pokud by stěžovatel splnil alespoň jedno z uvedených kritérií, nebylo by možné dospět k závěru o porušení podmínek stanovených v povolení k nakládání s vodami, a tedy ani o odpovědnosti stěžovatele za projednávaný přestupek.

[27] Stěžovateli však nelze přisvědčit, snaží-li se z dalších rozhodnutí, především z územního rozhodnutí ze dne 14. 6. 2004, č. j. Výst/1856/0/2004/ČŽ.URUS-Rozh, jímž byla umístěna MVE Zátaví II, dovodit, že je zde ještě třetí parametr vymezující, kdy je zachován minimální zůstatkový průtok stanovený v povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006, a že tímto parametrem je konstantní nadmořská výška provozní hladiny MVE Zátaví II. Povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 ani žádné z jemu předcházejících povolení či dalších dokumentů, na které tato rozhodnutí odkazují, nadmořskou výšku provozní hladiny MVE Zátaví II nezmiňuje ani na ni neodkazuje. Skutečnost, že v době, kdy byla daná elektrárna vybudována a uvedena do provozu, byly při nastavení její provozní hladiny do nadmořské výšky 366,9 m n. m. podmínky stanovené v povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006 (resp. v jemu předcházejícím povolení k nakládání s vodami) dodrženy, nečiní z nadmořské výšky provozní hladiny elektrárny další parametr pro posouzení zachování minimálního zůstatkového průtoku.

[28] Na uvedeném nemůže nic změnit ani to, že stěžovatel nastavil provozní hladinu elektrárny do určité nadmořské výšky právě pro udržování minimálního zůstatkového průtoku. Bylo na stěžovateli, aby zajistil, že při nakládání s vodami na základě jemu svěřeného povolení dodrží tam stanovené podmínky. Způsob, jakým tak učiní a jaké technické prostředky k tomu využije, byl ponechán na jeho úvaze.

[29] Odpovědnost za dodržení podmínek stanovených v povolení je objektivní, tedy nezávislá na zavinění. Není tudíž podstatné, že stěžovatel nezapříčinil změnu místních poměrů, v jejímž důsledku jím nastavený systém provozu elektrárny již negarantoval

zachování minimálního zůstatkového průtoku (tj. zachování minimální výše přepadového paprsku přes korunu Zátavského jezu ani hodnoty denního průtoku Q_{355}). Rozhodující pro vznik přestupkové odpovědnosti stěžovatele je to, že jako provozovatel MVE Zátaví II odkláněl vodu z hlavního říčního koryta Otavy do náhonu dané vodní elektrárny, ačkoliv nebyl naplněn ani jeden z parametrů určujících minimální zůstatkový průtok dle povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006.

[30] Přinejmenším nesplnění parametru výšky přepadového paprsku přes korunu Zátavského jezu si přitom stěžovatel musel být vědom, neboť z fotografií založených ve spise je patrné, že přes levé rameno jezu vůbec nebyla převáděna voda. Taková situace evidentně neodpovídala stavu předpokládanému při vydání povolení k nakládání s vodami a měla být tedy pro stěžovatele jasným signálem k tomu, aby ověřil, zda splňuje podmínky stanovené v daném povolení, a aby případně přizpůsobil provozování elektrárny aktuálním místním poměrům, nebo usiloval o změnu povolení.

[31] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z kasační stížnosti není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje svévolnost daného výkladu nebo změnu názoru správních orgánů. Tato obecná tvrzení tedy nelze považovat za samostatně projednatelné kasační námitky.

[32] Následně se Nejvyšší správní soud zabýval kasační námitkou směřující proti závěrům obsaženým v bodech 38 a 44 odůvodnění rozsudku městského soudu. Ani tuto nanejvýš obecně formulovanou námitku Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou.

[33] Nejvyšší správní soud s odpovídající mírou obecnosti uvádí, že městský soud přímo v uvedených pasážích napadeného rozsudku sám přesvědčivě vysvětlil, proč tam zmiňované skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele (tedy zejména určitá nejednoznačnost vymezení minimálního zůstatkového průtoku v povolení k nakládání s vodami ze dne 30. 10. 2006) nemohly zvrátit závěr o stěžovatelově odpovědnosti za projednávaný přestupek. Stručně řečeno, městský soud připustil, že vymezení minimálního zůstatkového průtoku nebylo zcela jednoznačné, v posuzovaném případě však bylo postaveno na jisto, že stěžovatel danou podmínku nedodržel, ať by již byla vyložena jakkoliv, neboť nedodržel ani jeden z vymezených parametrů. Oba parametry navíc překročil ve značném rozsahu (přes celé levé rameno jezu dlouhé bezmála 40 m vůbec nepřetékala voda a naměřený průtok v nadeji činil namísto $4,4 \text{ m}^3/\text{s}$ nanejvýš $2,2992 \text{ m}^3/\text{s}$). Pouhý obecný nesouhlas stěžovatele s tímto řádně odůvodněným závěrem městského soudu není s to zpochybnit jeho správnost.

IV.

Závěr a náklady řízení

[34] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný měl ve věci úspěch, náleželo by mu tedy vůči neúspěšnému stěžovateli právo na náhradu nákladů, které v řízení důvodně vynaložil. Žalovanému však v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

pokračování

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 18. prosince 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu